

1

‘Let nou eens op, man.’ Dex gooide zijn armen geïrriteerd in de lucht.

Rayan voelde de bal tegen zijn heup komen en daarna zag hij hem naar de rand van het basketbalveldje stuiten. ‘O sorry.’ Hij rende erachteraan en pakte hem nog net voor de bal het fietspad op rolde.

‘Uit voor ons.’ Donny sloeg de bal uit de handen van Rayan en gooide in. Drie tellen later verdween de bal via het bord door de ring. ‘18-16 voor ons.’

‘Als je geen zin meer hebt, kun je er ook gewoon mee kappen.’ Dex gooide de bal hard naar Rayan. ‘Dan hebben we wel een mannetje minder, maar dat is beter dan eentje die de bal steeds aan de tegenstander geeft.’

‘Jaja.’ Rayan ving de bal op en dribbelde stapvoets richting de andere helft van het veld. Hij moest de aanval snel afronden, dus gooide hij van te ver richting de basket. Via de ring stuitte de bal weer het veld in. Donny pakte de rebound.

‘Man, man, man,’ mopperde Dex.

Rayan liep naar de kant. ‘Wisselen maar even.’ Hij deed een high five met Fedde, die zijn plek innam. Snel keek hij naar de bosjes aan de andere kant van de weg. Daarachter liep een pad waar ruiters hun paarden overheen lieten lopen. En zo nu en dan was er een hardloper die het drukke fietspad wilde mijden en over het zandpad liep.

Gerard van Gemert
Verlaten
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: spanning, geheim, misdaad
NUR 283/284
ISBN 978 90 448 4004 9
D/2021/4124/013
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.gerardvangemert.nl

‘Waar kijk jij naar?’ Elise kwam naast hem staan.

Rayan legde zijn arm over haar schouder. ‘Nergens naar. Ik stond te dagdromen.’ In werkelijkheid verwachtte hij ieder moment die hardloper met zijn zwarte broek en witte T-shirt, dat strak om zijn gespierde lijf zat, achter de bosjes vandaan te zien komen. De afgelopen drie keer dat hij hier met zijn vrienden rondhing, liep die man ook langs. En iedere keer deed hij er net even te lang over om achter de bomen vandaan te komen. Wat dat betreft had Yara het goed gezien. Zijn buurmeisje, die drie klassen hoger zat, maar met wie hij wel regelmatig naar school fietste, had hem er al een paar keer op gewezen. Ze durfde zelf niet te kijken omdat ze bang was dat er iets engs tussen die bomen te zien zou zijn. Rayan had beloofd dat hij wel een keer zou kijken.

Elise vlijde zich tegen hem aan. Rayan wist dat ze meer voor hem voelde dan hij voor haar. Maar zij was voor hem niet meer dan een goede vriendin. Tuurlijk zag ze er leuk uit met haar lange blonde haren en haar fotomodellengezicht, maar daar was hij nu eenmaal niet gevoelig voor. Zijn vrienden verklaarden hem gek dat hij niet inging op haar avances. Ze legde haar hoofd tegen zijn schouder. Dat paste goed, want ze was precies een kop kleiner dan hij.

Daar! Rayan trok zijn arm terug. De hardloper kwam tevoorschijn. In een sukkeldrafje en om zich heen kijkend of iemand hem gezien had, rende hij verder.

‘Is er iets?’ Elise deed een stapje bij Rayan vandaan.

Rayan schudde zijn hoofd. ‘Nee hoor.’ Hij probeerde geruststellend te glimlachen. Ondertussen dacht hij na. Dit was de vierde keer dat de hardloper iets achter de bomen had uitgevoerd. Dit kon geen toeval meer zijn. Toen Yara hem daarover had verteld, dacht hij eerst nog dat het gewoon een plaspauze was geweest, maar het kon niet zo zijn dat hij iedere dag op dezelfde plek moest plassen.

‘Je doet raar.’ Elise kwam weer dichterbij. ‘Heeft het met je moeder te maken?’

‘Mijn moeder?’ Rayan werd uit zijn gedachten gerukt. ‘Hoe bedoel je?’

Elise kwam recht voor hem staan. ‘Nou.’ Ze zette haar lieve stemmetje op en praatte zachtjes, zodat de anderen het niet hoorden. ‘Ik kan me voorstellen dat je je moeder erg mist. En dat je niet zo goed weet waar je met je gevoelens naartoe moet. Hoelang is het nou geleden dat ze is overleden? Drie weken?’

‘Twee,’ verbeterde Rayan haar.

Elise kneep haar lippen op elkaar. ‘Tja, dat is nog veel te kort. En je vader zal het wel druk hebben met zichzelf. Het verdriet om het verlies van zijn vrouw, de zorg om jou en hoe het nu verder moet. Logisch dat je bij hem niet terechtkunt.’

‘Valt wel mee, hoor. Mijn vader en ik praten er regelmatig met elkaar over.’

‘Heel goed.’ Elise pakte zijn handen vast. ‘Maar dan hou je je natuurlijk groot omdat je je verdriet niet aan je vader wilt laten zien.’

Was dat zo? Rayan dacht na. Misschien wel.

‘Dus als je een keer uit wilt huilen en een schouder nodig hebt, dan kun je altijd bij mij terecht, hè?’ Elise lachte lief.

‘Fijn.’ Rayan glimlachte terug. ‘Dank je wel.’

‘Of praat je er met Yara over?’ Elise deed een stapje bij hem vandaan.

Was ze nou jaloers? Dat zou toch niet? Iedereen wist toch dat Yara alleen maar zijn buurmeisje was? Natuurlijk fietste hij af en toe met haar mee als ze gelijk moesten beginnen of gelijk uit waren. Maar meer ook niet.

‘Hé tortelduif. Wil jij weer even spelen?’

Rayan trok zijn handen terug. ‘Ik doe nog even mee.’

Elise legde haar hoofd in haar nek en bewoog haar gezicht naar het zijne.

Rayan ging niet op de uitnodiging in en draaide zich om. Zon-

der afleiding van de man achter de bomen speelde hij dit keer een stuk beter.

‘Lekker potje.’ Dex sloeg Rayan op zijn rug toen ze uitgespeeld waren. ‘Na die paar minuten knuffelen met Elise speelde je een stuk beter.’

Rayan reageerde niet.

‘Ik heb nu eenmaal een goede invloed op hem.’ Elise aaide Rayan door zijn blonde haren.

Er moest een reden zijn waarom die man iedere dag hierlangs liep en een tijdje achter die bomen verbleef. Hij zou daar zo meteen toch eens moeten kijken. Maar wel pas als iedereen weg was. Als dat tenminste zou lukken met Elise erbij.

‘Toch?’ probeerde Elise een reactie uit te lokken bij Rayan.

‘Zeker.’ Hij had geen zin om ingewikkeld te doen, ook al wist hij dat hij haar met deze opmerking zou aanmoedigen. Het was nog te vroeg om haar te vertellen dat het voorlopig niets tussen hen zou worden. Want dan liep hij het risico dat ze niets meer met hem te maken wilde hebben. En dat zou hij ook weer jammer vinden.

Elise reageerde door hem een kus op de zijkant van zijn arm te geven. ‘Ik wist het wel.’

Ze kletsten met z’n allen nog een minuut of tien over school, maar voornamelijk over de halve finale in de Champions League van vanavond tussen Real Madrid en Liverpool. Elise praatte gewoon mee. Ze had meer verstand van voetbal dan de meeste jongens in de groep. Dat kwam natuurlijk ook doordat haar vader trainer was van een club uit de Tweede Divisie.

‘Ik ga, jongens.’ Donny stond op en pakte zijn rugzak. ‘Tot morgen, gasten.’ Hij balde zijn vuist en tikte ermee tegen de zijkant van zijn hoofd.

De anderen groetten op dezelfde manier terug. Het vertrek van Donny was het sein voor de anderen om ook naar huis te gaan.

Rayan treuzelde en had het geluk dat Fedde aan Elise vroeg of

ze met hem mee wilde fietsen. Ze woonden in dezelfde straat.

‘Ga je ook al?’ vroeg Elise.

Rayan knikte. ‘Even mijn vader appen of ik nog boodschappen moet doen.’ Hij haalde zijn mobiel uit zijn broekzak en ging op het bankje naast het basketbalveldje zitten. ‘Tot morgen.’

Elise begreep het. ‘Tot morgen,’ zei ze zacht. Ze keek hem iets langer recht in zijn ogen dan nodig. Rayan draaide als eerste weg.

Door net te doen of hij druk was met zijn mobiel, lukte het hem om te blijven zitten zonder argwaan te wekken van de anderen. Hij had natuurlijk makkelijk aan Elise kunnen vertellen wat hem opgevallen was. Maar om een of andere reden had hij het gevoel dat hij dit alleen moest doen. Alsof een stem vanbinnen hem had opgedragen nog even niemand hierover te vertellen. Vanuit zijn ooghoeken zag hij de anderen uit beeld verdwijnen. Elise samen met Fedde. Ze lachte hard toen Fedde iets tegen haar zei en raakte hem even aan. Zonder om te kijken reed ze een stuk verder het fietspad op en bij Rayan vandaan. Ze had haar hand op de arm van Fedde gelegd. Rayan voelde toch een soort van jaloezie. Hij had geen idee waarom.

Toen hij zeker wist dat ze allemaal weg waren, stond hij op en stak het fietspad over. Daar wachtte hij even voor hij de weg overging om bij het pad te komen dat achter de bomen langs liep. Bij het begin van de bomen keek hij op zijn horloge. Daarna wandelde hij in stevige pas naar het einde. Hij deed er drieënveertig seconden over. Rayan wist zeker dat het langer duurde voor de hardloper tevoorschijn kwam.

Met zijn ogen gericht op de bladeren die tussen de bomen lagen, liep hij terug. Bij dichtbegroeide bosjes bleef hij staan en keek hij nog beter. Twee keer liep hij het struikgewas in omdat hij dacht dat hij iets zag. De eerste keer was het een oranje papiertje van Tony’s Chocology. De tweede keer een leeg flesje water.

Net op het moment dat hij dacht dat hij geen reden voor het

gedrag van de hardloper kon vinden, zag hij weer iets afwijkends. De wortel van een boom zat boven de grond, waardoor eronder ruimte was. Het leek of een reus van plan was geweest de boom om te duwen, maar zijn werk niet had afgemaakt. Onder die wortel lag, onder een stapel bladeren, een glazen potje.

Rayan stapte over de bladeren heen. Bij de boom ging hij op zijn hurken zitten. Hij reikte naar het potje alsof hij een handgranaat ging oppakken die ieder moment kon ontploffen. *Aardbeien*, stond er tussen afbeeldingen van een paar rode vruchten op het potje. *Hero*, stond erboven. Rayan draaide het potje rond. Daarna keek hij erin. Met duim en wijsvinger haalde hij er een gevouwen papiertje uit.

2

Even overwoog Rayan om achter de bomen het briefje te lezen, maar dat zou niet handig zijn. Terwijl hij terugliep naar het bankje, ging een aantal mogelijkheden door zijn hoofd. De hardloper kon deel uitmaken van een criminele organisatie, die op deze manier gegevens uitwisselde. Meteen voelde hij een rare spanning in zijn buik en vroeg hij zich af of hij zijn nieuwsgierigheid niet beter kon bedwingen, het briefje terug moest leggen waar hij het gevonden had en er niet meer over moest nadenken.

Maar Rayan kende zichzelf langer dan vandaag. Als hij de man morgen en de dagen erna weer voorbij zag rennen en te lang over dat stukje pad achter de bomen langs zou zien doen, zou er vanzelf een moment komen dat hij toch weer zou gaan kijken. Of als Yara er weer over zou beginnen.

Voordat hij ging zitten, keek Rayan de weg af naar links en daarna naar rechts. Over de stoep kwam een oudere mevrouw met een rollator aanlopen. En de plek waar hij eerder nog met zijn vrienden had gebasketbald, was nu ingenomen door jongens uit de brugklas die op het veldje voetbalden. Af en toe raasde een auto met veel te hoge snelheid voorbij. Het werd echt een keer tijd dat ze verkeersdrempels gingen leggen in deze straat.

Rayan vouwde het papiertje open. Het had het formaat van een A4'tje en je kon zien dat het aan de bovenkant nogal ruw losgescheurd was van een schrijfblok. Het was volgeschreven in een